

A woman in a dark jacket and gloves is shown from the chest up, chopping a log with an axe. She is wearing a dark jacket and blue gloves with orange accents. The background is a stack of firewood and a wooden building.

LENE GRENAGER SMILODON

ROLF BORCH, CLARINET
TANJA ORNING, CELLO
HÅKON STENE, PERCUSSION

ARCTIC PHILHARMONIC SINFONIETTA
PETER SZILVAY, CONDUCTOR

LENE GRENAGER

1 THE OPERATION 20:28

HÅKON STENE, PERCUSSION

2 SMILODON 18:14

ROLF BORCH, CONTRABASS CLARINET

3 CELLO CONCERTO 17:28

TANJA ORNING, CELLO

ARCTIC PHILHARMONIC SINFONIETTA

PETER SZILVAY, CONDUCTOR

A N A B O M I N A B L E S N O W M A N W A L K S Q U I E T L Y

HILD BORCHGREVINK

The first time I listened completely to the recording of the contrabass clarinet concerto Smilodon, I deliberately did not check what the title alluded to. In the course of the piece I noted, in between much else, the sentence, "An abominable snowman walks quietly". It would prove to be a less distant association than I at first thought.

In Lene Grenager's music the sound is closely related to performance. Thinking is closely connected to acting. Sounds may be abstract, but are nevertheless always coloured by the instruments and the actions that cause them.

The opening of Smilodon, however, is closer to porous thought than heavy-handed action. From an undefined place deep down in the contrabass clarinet's darkness rises a smoke signal that is reinforced in percussion and high-pitched winds, which only after a liberatingly long time gathers into music. Conceived in an almost volcanic register, the porous never becomes cautious or ingratiating. Is rather as if the music could explode at any time. A harmonically unstable motif staggers around in the piano, and towards the middle of the concerto the wild animal attacks.

For Smilodon is in fact the name of a cat weighing a couple of hundred kilos that stole around on soft paws in North America during the last Ice Age. The encyclopaedia tells us that the animal was not amongst the fastest, but as recompense it was equipped with enormous fangs (the same length in both genders). Fear-inspiring, quietly walking, fur-clad creatures of unknown origin.

Both the dark and the sturdy, the lithe and the explosive may perhaps be traced back to Lene Grenager's own instrument and her career as a performer. The cello is never far away when she is composing, but we are just as likely to encounter it in the form of abstract characteristics as in the form of idiomatic sound or historical aura. One might also find short phrases with bowing-stroke-like attacks in the woodwind or hear the circular movement of the bow hand, in the melodic structure.

Perhaps not unexpectedly, Smilodon is sandwiched on this recording between two quite different cello concertos, written six years apart. In the most recent, *The Operation* from 2012, Grenager and percussionist Håkon Stene place the cello on the operating table. Together they approach the instrument systematically as a passive, percussive source of sound. The cello is stripped of tradition and

convention and is treated as a primitive object, a wooden box with strings, by a musician with long experience, without any expressive or motile memory connected to the instrument. The piece is part of a research project in which Stene critically investigates the potentially unlimited number of instruments available to him as a percussionist as well as relationships they create between body and instrument.

The sound material from this operating table gradually leaks into the ensemble, or perhaps we should rather say machine room. For behind the soloist in *The Operation* a factory opens, where the experience of physical work is again imminent. There is sawing and sweeping, filing and knocking on a production line, and with a pulse which is at the same time primitive and nuanced. This collective machine grows, subsides to a single note, fills its mechanical lungs again and continues to breathe a playful, tough, rubbery jazz.

The cello concerto from 2006 was written at the same period as the music on the CD *Slåtter, slag og slark* (Euridice EUCD32), where Grenager investigates her own instrument both as soloist and composer. Both *Slåtter...* and the subsequent cello concerto are clearly inspired by the great

string tradition in Norwegian folk music. Much of this folk music was played for dancing and its organic character often comes from dance steps and rhythms that are metrically uneven. Some of the music is also both vocal and instrumental. Usually much of this flexibility and ambiguity disappears when folk music becomes part of a score. Long twos and short threes must sit neatly on the stave and conform to a given pulse and a standardised instrumental sound. But with Grenager both the distorted rhythms and the folkdance's energy survive to be translated into a sinfonietta, which also has a soprano on equal footing with the other instruments. The cello part begins in the inflections of folk music, but with a sound that immediately bursts out from notes and melodies, and over into a wide vocabulary of sounds of friction between instrument, bow and body. Soloist and orchestra bubble with energy throughout the whole concerto, and gradually all familiar gestures are erased by pure force, before the solo part spins away in lightning-fast, ascending natural scales.

In *Slåtter, slag og slark* from 2001 one of the parts is entitled Dronte, after the slow, rather dumpy Dodo, which managed to encounter people before it, too, died out at the end of the 1600s. The interest in biology and biological history is another

leading theme throughout Lene Grenager's artistic career. One may ask what a sabre-toothed cat that ceased to exist thousands of years ago, has to do with music written today. Perhaps it is about instilling a broader time, a slower pulse into our daily lives, and recognising that we shall not be here for ever either. There is a time for us and there will be a time after us. A hundred years before Darwin, Carl von Linné was criticised by theologians for placing mankind in his classification system together with animals. No-one has managed to move us out again since.

AVSKYELIG SNØMANN GÅR SAKTE

HILD BORCHGREVINK

Første gang jeg hørte gjennom opptaket av kontrabassklarinettkonserten Smilodon, sjekket jeg med vilje ikke hva tittelen viste til. I løpet av stykket noterte jeg, innimellom mye annet, setningen: "Avskyelig snømann går sakte." Det skulle vise seg å være en mindre fjern assosiasjon enn jeg umiddelbart trodde.

I Lene Grenagers musikk er det lydlige nært knyttet til det performative. Tanke henger tett sammen med handling. Klanger kan være abstrakte, men er likevel alltid farget av instrumentene og handlingene som forårsaker dem.

Åpningen av Smilodon ligger likevel nærmere en porøs tanke enn håndfast action. Fra et udefinert sted dypt nede i kontrabassklarinettmørket stiger det opp røyksignaler som forsterkes i slagverk og lyse blåsere, men det tar befrindle lang tid før røyken samler seg til toner. At det tenkes i et nærmest vulkansk register, sørger for at det porøse aldri blir forsiktig eller fislete. Det kjennes snarere som om musikken vil eksplodere når som helst. Et harmonisk ustabilt motiv sjangler rundt i klaveret, og mot midten av konserten går villdyret til angrep.

For smilodon er nemlig navnet på et kattedyr på et par hundre kilo som smøg seg rundt på myke poter i Nord-Amerika under siste istid. Leksikon forteller at dyret ikke var blant de hurtigste, men til gjengjeld var det utstyrt med digre hoggetenner (like lange hos begge kjønn). Herav fryktinngytende, saktegående, pelskledde vesener av ukjent opphav.

Både mørket, det stødige, det smidige og det eksplosive kan kanskje spores tilbake til Lene Grenagers eget instrument og hennes praksis som utøver. Celloen er aldri langt unna når hun komponerer, men vi møter den altså like gjerne i form av abstrakte egenskaper som i form av idiomatisk klang eller historisk aura. Det er også mulig å finne korte fraser med strøklignende attakker i treblås eller høre buehåndens bevegelser i sirklene som ofte får strukturere det melodiske.

Kanskje ikke uventet er Smilodon omkranset på denne innspillingen av to nokså forskjellige cellokonserter, skrevet med seks års mellomrom. I den nyeste, *The Operation* fra 2012, legger Grenager og slagverker Håkon Stene celloen på operasjonsbordet. Sammen nærmer de seg instrumentet systematisk som liggende, perkussiv lydkilde. Celloen stripes for tradisjon og konvensjon og behandles som et primitivt objekt, en treboks med

strenger, av en musiker med lang erfaring, men uten noen ekspressiv eller motorisk hukommelse knyttet til instrumentet. Stykket er en del av et forskningsprosjekt der Stene har undersøkt slagverkerens potensielt uendelige instrumentarium og relasjoner mellom kropp og instrument.

Lydmaterialet fra dette operasjonsbordet lekker etter hvert inn i ensemblet, eller skal vi kanskje heller si maskinrommet. For bak solisten i *The Operation* åpner det seg en fabrikk der opplevelsen av fysisk arbeid igjen er overhengende. Det sages og kostes, files og bankes i en produksjonslinje og en puls som på en gang er primitiv og nyansert. Denne kollektive maskinen vokser, synker sammen til en ensom tone, fyller de mekaniske lungene sine igjen og fortsetter å puste en leken, seig gummijazz.

Cellokonserten fra 2006 er skrevet i samme periode som musikken på CDen *Slåtter, slag og slark* (Euridice EUCD32), der Grenager utforsker sitt eget instrument både som solist og komponist. Både *Slåtter...* og den etterfølgende cellokonserten er tydelig inspirert av den store strykertradisjonen i norsk folkemusikk. Mye av denne slåttemusikken ble spilt til dans, og det organiske preget i den kommer ofte fra dansetrinn og taktafter som er metrisk ujevne. Noe av musikken er også både vokal og instrumental. Vanligvis

forsvinner mye av dette fleksible og flertydige når folkemusikk blir til stemmer i et partitur. Lange toere og korte treere må stille seg pent på geledd og innordne seg en gitt puls og en standardisert instrumentalklang. Men hos Grenager overlever både skeive rytmer og folkedansens energi å bli sendt inn i en sinfonietta, der det også sitter en sopran likestilt med de øvrige instrumentene. Cellostemmen begynner i folkemusikkens artikulasjon, men med en klang som umiddelbart sprenger seg ut av toner og melodier og over i et stort vokabular av friksjonslyder mellom instrument, bue og kropp. Overskuddet bobler i solist og orkester gjennom hele konserten, og etter hvert viskes alle kjente gester ut i ren kraft, før solostemmen spinner vekk i lynraske, oppadgående naturtonerekker.

I *Slåtter, slag og slark* fra 2006 heter ett av partiene Dronte, etter den langsomme, litt klumpete dodo-fuglen som rakk å møte mennesker før også den døde ut på slutten av 1600-tallet. Interessen for biologi og biologisk historie er en annen ledetråd gjennom Lene Grenagers kunstneriske praksis. Man kan spørre seg hva en sabeltannkatt som opphørte å eksistere for tusenvis av år siden, har å gjøre i musikk som er skrevet i dag. Kanskje handler det om å installere en større tid, en langsmmere puls i vår daglige, og

erkjenne at heller ikke vi skal være her for evig. Det finnes en tid før oss og vil finnes en tid etter oss. Hundre år før Darwin fikk Carl von Linné gjennomgå av teologene for å sette mennesket inn i systematikken sin sammen med dyrene. Ingen har klart å flytte oss ut igjen derfra siden.

Lene Grenager (b. 1969) grew up in Halden and studied cello and composition at the Norwegian Academy of Music. Since 1995, she has worked professionally as both cellist and composer. As composer, she has written for ensembles such as Oslo Philharmonic Orchestra, Cikada, Bit 20, Trondheim Sinfonietta, Trondheim Symphony Orchestra, Alpaca, Ensemble Zwischentöne and Duo Ego and has collaborated closely with soloists such as Rolf Borch, Tanja Orning, Håkon Stene, Michael Francis Duch and Marianne Baudouin Lie. She's had portrait concerts at Ultima and Borealis festivals and her music has been performed at among

others Huddersfield Contemporary Music Festival, Novembermusikk, Sound of Stockholm, Ilios and Kalvfestivalen. As a cellist she is specialized in improvised music and works mainly in the quartets SPUNK and Lemur, and in a duo with singer Sofia Jernberg. With these constellations Lene has played concerts all over Europe and in USA, and at festivals such as Donaueschinger Musiktage, Huddersfield CMF, Tectonics, Novelum, Moldejazz and Kongsberg Jazz festival. In addition, she has held single concerts and collaborated with Joelle Leandre, Sten Sandell, Ellen Fullman, Albatrosh, Trondheim jazzorkester and Phantom Orchard Orchestra.

Grenager is interested in notation and how different ways of notation influences the musician and the sounding result. She collaborates with musicians from different traditions and this results in scores ranging between precise notation and graphic notation. Electronics and samples are an integrated part of several of her works. She has worked as producer, musician and composer on a number of recordings, including solo release "Slåtter, slag og slark", "Affinis suite" and "Systema Naturae" – which was nominated for a Norwegian Grammy Award in two categories in 2013. In the years 2002-2004 and 2009-2013 she had an annual work grant from the Arts Council. She was also awarded the Lindeman Price for youths in 2002.

Lene Grenager (f. 1969) er oppvokst i Halden og studerte cello og komposisjon ved Norges musikkhøgskole. Hun har jobbet profesjonelt siden 1995 både som cellist og komponist. Som komponist har hun skrevet for ensembler som Oslo Filharmonien, Cikada, Bit 20, Trondheim Sinfonietta, Trondheim Symfoniorkester, Alpaca, Ensemble Zwischentöne og Duo Ego og har jobbet tett med solister som Rolf Borch, Tanja Orning, Håkon Stene, Michael Francis Duch og Marianne Baudouin Lie. Hun har hatt portrettkonserter på Ultima og Borealis og er blitt framført på festivaler som

Huddersfield Contemporary Music Festival, Novembermusikk, Sound of Stockholm, Ilios og Kalvfestivalen. Som cellist jobber hun først og fremst med improvisasjon hovedsakelig i kvartettene SPUNK og Lemur og i duo med Sofia Jernberg. Med disse ensemblene har hun spilt konserter i hele Europa og i USA og på festivaler som Donaueschinger Musiktage, Huddersfield CMF, Tectonics, Novelum, Moldejazz og Kongsberg Jazzfestival. I tillegg har hun holdt enkeltkonserter og samarbeidet med Joelle Leandre, Sten Sandell, Ellen Fullman, Albatrosh, Trondheim jazzorkester og Phantom Orchard Orchestra.

Grenager er opptatt av notasjon og hvordan ulike måter å notere musikk på påvirker musikerne og det klingende resultatet. Hun samarbeider med utøvere fra ulike tradisjoner, noe som har resultert i at hun jobber både med nøyaktig noterte partiturer og grafiske partiturer. Elektronikk og sampling inngår som en integrert del i flere av hennes verk. Hun har medvirket som produsent, musiker og komponist på en rekke utgivelser, bl.a. med soloutgivelsen "Slåtter, slag og slark", "Affinis-suite" og "Systema naturae", som ble nominert til Spellemannprisen i to kategorier i 2013. I periodene 2009-2013 og 2002-2004 hadde hun arbeidsstipend fra Statens Kunstnerstipend. Hun har også blitt tildelt de unges Lindemanpris 2002.

Arctic Philharmonic Orchestra

Based well north of the Arctic Circle, the Arctic Philharmonic is the world's youngest and northernmost orchestra. Since its founding in 2009, the critically acclaimed orchestra has become one of Northern Norway's largest and most active cultural institutions, performing around 150 opera and concert productions in various formats each year. The orchestra's home base is Northern Norway and the Arctic High North, but it has also made its presence felt internationally. The orchestra has toured China and Russia among others, and has played at famous concert halls such as Mariinsky in St. Petersburg, Beethovenhalle

in Bonn, Grosses Festspielhaus in Salzburg and Musikverein in Vienna. The orchestra also performs opera productions and alternate between different ensemble formats on a regular basis. The orchestra has collaborated with the Bolshoi Theatre, and artists and conductors such as Pacho Flores, Leif Ove Andsnes, Martin Fröst, Tine Thing Helseth Peter Herresthal, Ole Edvard Antonsen, Christian Ihle Hadland, Audun Iversen, Marianne Beate Kielland, Mikhail Simonyan, Paul McCreesh, Herbert Böck, Christian Eggen, Alexey Bogorad and Thomas Søndergård. Among composers, the orchestra has, and have had, collaborations with among others Rolf

Wallin, Trygve Brøske, Torstein Aagaard Nilsen, Lasse Thoresen, Jan Sandström, Henrik Hellstenius, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness and Fredrik Höglberg.

Nordnorsk Opera og Symfoniorkester

Et godt stykke nord for polarsirkelen finner du verdens yngste og nordligste profesjonelle orkesterinstitusjon - Nordnorsk Opera og Symfoniorkester. Siden opprettelsen i 2009 har det kritikerroste orkesteret blitt en av Nord-Norges største og mest aktive kulturinstitusjoner, og fremfører årlig 150 opera- og konsertproduksjoner.

Orkesteret har Nord-Norge og nordområdene som sin hjemmebane, i tillegg til en rekke internasjonale turnéer. Tidligere har orkesteret bl.a turnért i Kina, Russland, og gjestet berømte konstertsaler som Mariinsky Hall i St. Petersburg, Beethovenhalle i Bonn, Grosses Festspielhaus i Salzburg and Musikverein i Wien.

Orkesteret setter opp operaproduksjoner, og opererer med ulike ensembleformater på fast basis, fra kammergrupper via sinfonietta og kammerorkester til symfoniorkester.

Orkesteret har samarbeidet med institusjoner som Bolshoi, og med solister og dirigenter som Pacho Flores, Leif Ove Andsnes, Martin Fröst, Tine Thing Helseth, Peter Herresthal, Ole Edvard Antonsen, Christian Ihle Hadland, Audun Iversen, Marianne Beate Kielland, Mikhail Simonyan,

Paul McCreesh, Herbert Böck, Christian Eggen, Alexey Bogorad og Thomas Søndergård.

Blant komponister orkesteret samarbeider med og har samarbeidet med, kan nevnes: Trygve Brøske, Torstein Aagaard Nilsen, Lasse Thoresen, Jan Sandström, Henrik Hellstenius, Ørjan Matre, Jon Øivind Ness, Rolf Wallin og Fredrik Höglberg.

Tanja Orning is a cellist active in the fields of contemporary and experimental music. After studies in Oslo, in London with William Pleeth and at Indiana University with János Starker (as a Fulbright Research Fellow), she held the position as co-principal cellist in the Stavanger Symphony Orchestra for 5 years until she left for Oslo in order to realise a number of projects as a performer, improviser and composer. She performs with groups such as asamisisama, BOA trio, Dr.Ox as well as her solo-project Cellotronics. She has premiered approx. 80 chamber music- and solo works, and has performed at festivals such as Darmstadt, Donaueschingen, HCMF Ultima, Ultraschall, Wien Modern, Taktlos (Zürich) and Portland Jazzfestival. Since earning her PhD at the Norwegian Academy of Music in contemporary performance practice (2014), Orning works as an Associate Professor at the Department of Musicology, University of Oslo, and teaches

contemporary music at the Norwegian Academy of Music, besides being an active performer.

Tanja Orning er en profilert utøver av samtidsmusikk og eksperimentell musikk. Etter studier i Oslo, i London med Willian Pleeth og i USA med Janos Starker (som Fulbrightstipendiat), jobbet hun som alt. solocellist i Stavanger Symfoniorkester i 5 år da hun valgte å forlate orkesterlivet for å kunne realisere sine egne prosjekter innenfor et vidt spekter av uttrykk. Hun spiller bl.a.med gruppene asimisisama, BOA og Dr.Ox i tillegg til solo-prosjektet Cellotronics. En rød tråd i Ornings

musikalske verden har vært et tett samarbeid med komponister for å realisere nye verk. Hun har vært med på å bestille og urfremføre ca. 80 kammermusikk- og soloverk, og har opptrådt på festivaler som Darmstadt, Donaueschingen, HCMF, Ultima, Ultraschall, Wien Modern, Taktlos (Zürich) og Portland Jazzfestival. Orning har doktorgrad innen feltet oppføringspraksis fra Musikhøgskolen (2014) og er engasjert som førsteamanuensis og forsker ved Institutt for musikkvitenskap på Universitetet i Oslo, og underviser i samtidsmusikk på Musikhøgskolen.

Rolf Borch (b. 1975) is born and raised in Bergen. His first clarinet teacher was Mogens Leikvoll and he later went on to study at the Norwegian Academy of Music with Hans Christian Bræin. In addition to mastering a broad classical repertoire, Borch has a strong commitment to contemporary music. This has resulted in well over 100 premier performances of works from Norway and abroad. The list of composers with whom he has collaborated is extensive, including such prominent figures as Helmut Lachenmann, Brian Ferneyhough, Helmut Oehring, Carola Bauckholt, Laurence Crane and Bent Sørensen. The many Norwegian composers on this list include Magne Hegdal, Sven Lyder Kahrs, Jon Øivind Ness, Mark Adderley, Eivind Buene and Ørjan Matre. Borch is a noted soloist and has performed with several Norwegian orchestras and ensembles, as well as at European concerts and festivals. His first solo-CD, "Step Inside", was very well received by the critics, and was also nominated for the Norwegian Grammy Award. In 2008 he received the prestigious Young Lindeman Award. Rolf Borch is a regular member of the chamber ensemble Cikada and just finished as Artistic Research Fellow at the Norwegian Academy of Music. As of fall of 2014 he's an associate professor in the

Department of Music at the Arctic University of Norway in Tromsø.

Rolf Borch (f. 1975) er født og oppvokst i Bergen, hvor hans første klarinettlærer var Mogens Leikvoll. Han studerte senere ved Norges musikkhøgskole med Hans Christian Bræin.

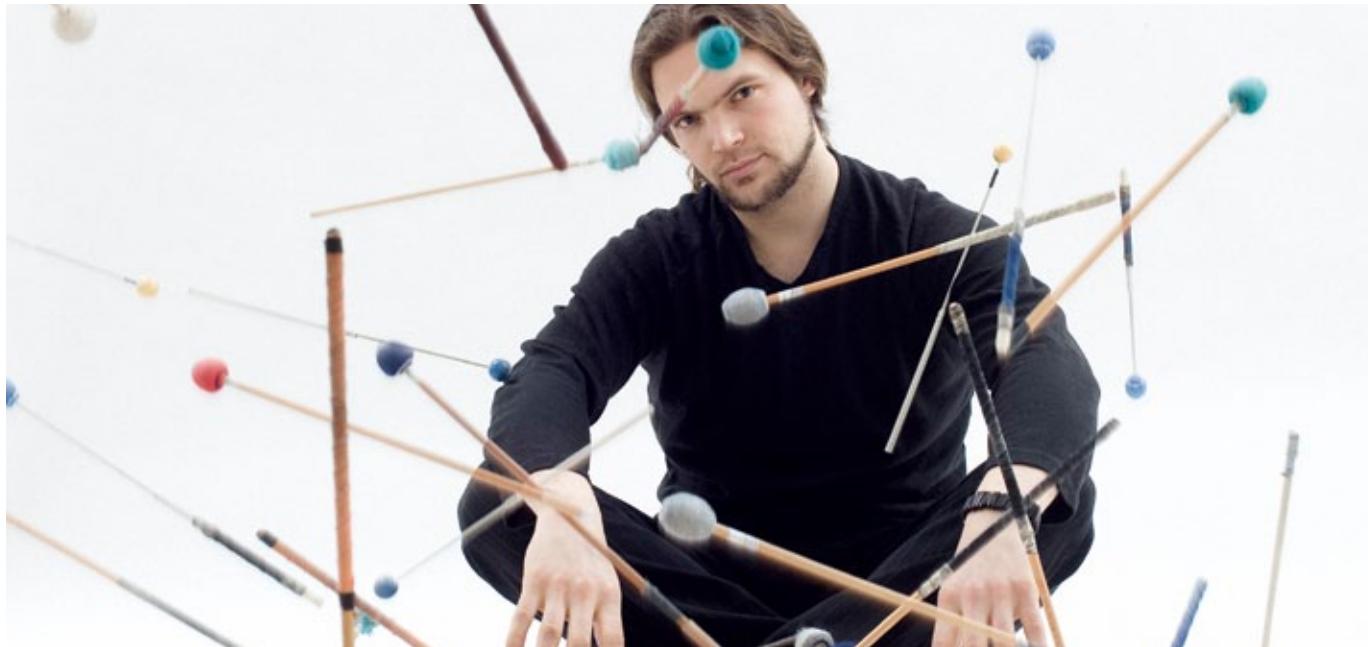
I tillegg til et bredt klassisk repertoar, har Borch et sterkt engasjement for ny musikk - noe som har resultert i godt over 100 urfremføringer av norske og utenlandske verk. Listen over komponister han har jobbet med er lang og omfatter navn som Helmut Lachenmann, Brian Ferneyhough, Helmut Oehring, Carola Bauckholt, Laurence Crane, Bent Sørensen og selvsagt en rekke norske komponister, deriblant Magne Hegdal, Sven Lyder Kahrs, Jon Øivind Ness, Mark Adderley, Eivind Buene og Ørjan Matre.

Borch har markert seg som solist med norske orkestre, korps og ensembler, i tillegg til konserter og festivaler i Europa. Han har bak seg en rekke cd-utgivelser, og hans kritikerroste solodebut, "Step Inside" og dobbeltpartrettet med komponisten Ørjan Matre, «Inside Out», ble nominert til Spellemannprisen. I 2008 ble han tildelt den prestisjetunge De Unges Lindemannspris.

Borch er fast medlem i ensemblet Cikada, og har nylig avsluttet sitt stipendiatprosjekt ved Norges musikkhøgskule. Han er siden høsten 2014 ansatt som førsteamanuensis i klarinett på musikkonservatoriet i Tromsø.

Håkon Stene studied in Oslo, Freiburg and San Diego with Rob Waring, Kjell Samkopf, Bernhard Wulff, Pascal Pons and Steven Schick among others. From 2005-2008 he was selected for the launch programme INTRO for young soloist by Concerts Norway. Solo and chamber performances with ensembles asamisisama, Pantha du Prince & the Bell Laboratory, Oslo Sinfonietta, London Sinfonietta, 2e2m, Klangforum Wien, Rolf Lislevand Ensemble, Barokksolistene and Nils Økland Ensemble include venues such as Acht Brücken Köln, Barbican, Bergen Festival, Casa da Música Porto, Darmstadt, Berlin Philharmonie, Donaueschingen, Ultima, Wien Modern. Collaborations with composers such as Carola Bauckholt, Brian Ferneyhough, Michael Finnissy, Clemens Gadenstätter, Vinko Globokar, Nicolaus A. Huber, Johannes Kreidler, Helmut Lachenmann, Alvin Lucier, Helmut Oehring, Kaija Saariaho, Mathias Spahlinger, Simon Steen-Andersen and many others. He is currently involved in the Artistic Research Programme with the post-doctoral project Music with the Real at the Norwegian Academy of Music.

Håkon Stene studerte i Oslo, Freiburg og San Diego. Fra 2005-2008 var han del av Rikskonsertenes Klassisk INTRO lanseringsprogram for unge solister. Håkon er aktiv som kammermusiker og solist over hele

verden, blant annet med ensembler som asamisisama, Pantha du Prince & the Bell Laboratory, Ensemble Modern, Oslo Sinfonietta, London Sinfonietta, 2e2m, Klangforum Wien og Nils Økland Ensemble. Hans siste soloplate, Lush Laments for Lazy Mammal vant Spellemannsprisen i klassen samtid 2014. Han har urfremført et stort antall verk og samarbeidet med en rekke komponister. For tiden jobber han med kunstnerisk utviklingsarbeid ved Norges musikkhøgskole med prosjektet Music with the Real.

www.hakonstene.net

Peter Szilvay (b. 1971) studied at Norwegian Academy of Music in Oslo. He was conductor in residence with the Stavanger Symphony Orchestra in the period 1998-2000, and he won the Norwegian competition 'Conductor of the Year' in 1998, followed by Mariss Jansons' invitation to serve as his assistant with the Oslo Philharmonic Orchestra. Szilvay has worked with such orchestras as St. Petersburg Philharmonic as well as Scandinavian symphony orchestras and all the leading Norwegian orchestras. His versatility has led him into working in the opera field and on several ballet projects for the Norwegian Opera. Among his

recordings is the world premiere of Edvard Flifret Bræin's symphonies. Szilvay has also been a solid conducting partner for soloists. In 2010, Norwegian Society of Composers honoured Szilvay as the "Performer of the Year".

Peter Szilvay (f. 1971) er utdannet bratsjist og dirigent ved Norges musikkhøgskole og en sentral skikkelse i norsk musikkliv. I 1996 hadde Szilvay sin ilddåp som dirigent med Kringkastingsorkestret, som avslutning på diplomstudiet ved Norges musikkhøgskole. Han var dirigentstipendiat hos Stavanger Symfoniorkester i perioden 1998–2000 og vant den norske dirigentkonkurransen «Årets dirigent» i 1999. Samme år inviterte Mariss Jansons ham inn

som sin assistent.

Szilvay har hentet erfaring fra arbeid med en rekke orkestre, både St. Petersburg-filharmonien, Göteborgs Symfoniker, andre skandinaviske symfoniorkestre og samtlige større norske orkestre. Han har markert seg positivt innenfor samtidsmusikken med flere av våre ledende samtidsmusikkensemblér, har gjort flere innspillinger og han har vist seg som en solid støttespiller for en rekke solister. Szilvays allsidighet har også gitt rom for flere typer musikkteater og en rekke forskjellige ballettprosjekter for Den Norske Opera.

I 2010 fikk Peter Szilvay hederstittelen «Årets utøver» av Norsk Komponistforening for sin innsats for norsk musikk.

Recorded 13-17 January 2014 in Store Studio, Bodø.

Producers: Maja Ratkje track 1 and 2, Bjørn Andor Drage track 3.

Balance Engineer: Håvard Christensen.

Editor: Lene Grenager.

Mix: Ingar Hunskaard.

Mastering: Jørgen Træen.

Liner notes: Hild Borchgrevink.

Translations: Beryl Foster.

Photo: Geir Dokken.

Cover design: Martin Kvamme.

Released with support from:

Norsk kulturråd, Norsk Komponistforening, Nordnorsk Opera og Symfoniorkester,
Fond for Utøvende Kunstnere, Norwegian Program for Artistic Research (The Operation).

ACD5080 • ©&® 2015 Norwegian Society of Composers

All trademarks and logos are protected. All rights of the
producer and of the owner of the work reproduced reserved.

Unauthorized copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.

ISRC: NOLFA1580010-030

LENE GRENAKER

1 THE OPERATION 20:28

HÅKON STENE, PERCUSSION

2 SMILODON 18:14

ROLF BORCH, CONTRABASS CLARINET

3 CELLO CONCERTO 17:28

TANJA ORNING, CELLO

ARCTIC PHILHARMONIC SINFONIETTA
PETER SZILVAY, CONDUCTOR

©&® 2015 NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS
ISRC: NOLFA1580010-030
ACD5080 · STEREO · TT 56:10

7044581350805